

Nagy Betti

BESZÉLGETÉST

KEZDEMÉNYEZEK

A SCHWARZ-LAKÓTELEPEN

kérdezem az osonó macskát
hogy hova lesz az út
megáll, válla felett visszanéz
de nem válaszol
egyszer leült mellém a szőlőben
egy róka
ő sem szólt semmit
csak ült
(azt mondták rá másnap,
hogy veszett volt)
nem volt az!
csak társaságra vágyott
amilyen veszettül én is vágyom
hogy üljön le mellém valaki
de mivel már éjfél elmúlt
csak a Schwarz-lakótelep fáit
kérddezhetem ebben a szürke-szorongó
szeptemberben
„Maradjak itt?”
és lám!
óvatos-lágyan
nemet intenek a hársfaágak

NEM KUNYERÁLOK TÖBBÉ

soha ennyit nem kunyeráltam még
mint neked
talán csak az esti imákban
hogy csukódhasson már le végre a szemem
és maradjon nyitva az Övé
oszt' az Övé nem volt mindig nyitva
mikor pont kellett volna
talán csak pislogott, vagy más valakire figyelt
értem az egészet
meg hogy nem én vagyok már középén
értem az egészet
és lassan már lelépek
csak még játszottam volna újra azt az elrontottat
még maradtam volna a sokadalomban
abban a sokadalomban
ahol mindig a hátsó sorban vártam
de ez a szerelem már rég nem instant
nem oldódik a kunyerálásra
hát reggel a csészét a csap alá tartva várom
hogy olvadjon össze kávémmal
azzal az egy szem kockacukorral...